ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ οὔτε τὸν ξαναεῖδε στὰ μάτια της ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἐκείνη μέρα. Ὁ Τάκης τἀπόφυγε χωρὶς δισκολία γιατὶ τώρα τὸν βοηθοῦσε κι' αὐτή. Δὲν παρουσιαζόταν, ὅταν στὴν ἐσχάτη ἀνάγκη, ὁ νέος κατέβαινε στὴν κατοικία της. Οὔτε ἀνέβαινε στὴ δική του, ὅταν εὕξευρε πὼς ἦταν ἐκεῖνος ἐκεῖ. Μπορεῖ νὰ ἰδώθηκαν δυό-τρεῖς φορὲς στὸ διάστημα τῆς ἑβδομάδος, ἀλλ' ἀπὸ πίσω, ἀπὸ τὸ πλάϊ, λοξά. Δὲν ἀντικρύστηκαν, δὲν κοιτάχθηκαν στὰ μάτια, οὔτε μιὰ φορά.

Τὴν τελευταία μέρα, ἀπόφυγαν ἐπίσης καὶ τὸν ἀποχαιρετισμό. Ἡ Δώρα, ξεπίτηδες, ἀνέβηκε μιὰ στιγμὴ στῆς Κάκιας καὶ σὲ λίγο ξανακατέβηκε... δακρυσμένη.

Ὁ καϋμένος ὁ Τάκης! εἶπε τῆς πεθερᾶς της. Τὸν ἀποχαιρέτησα Καὶ τώρα φεύγω. Ἡ μαμμὰ μοῦ μήνησε πὼς ἔχει ράφτρα καὶ θέλει τὸ γούστο μου Δὲν μπορῶ νὰ μὴν πάω, ἔ;

— Πήγαινε, παιδί μου. Ἀφοῦ τὸν ἀποχαιρέτησες...

Ἡ Δώρα πῆγε στῆς μαμμᾶς, της, ποὺ ἀληθινὰ κείνη τὴν ἡμέρα εἶχε ράφτρα κι' εἶχε πεῖ τῆς κόρης της «νὰ δώσῃ μιὰ ματιά». Ἔμεινε κεῖ καὶ τὸ μεσημέρι, ἔφαγε,ἔπαιξε, γέλασε μὲ τὰ παιδιά, φούρκισε λίγο καὶ τὴ ράφτρα μὲ τὶς παρατηρήσεις της καὶ τὴν ἔκανε νἀψοκοκινήσῃ,—ἴσως ἦταν κι' ἀπὸ τὸν κόπο, ἀπὸ τὴν προσπάθεια ποὺ ἔβαζε ἡ φτωχὴ νὰ ἱκανοποιήσῃ «ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες»,—κι' ὅταν, τἀπογεματάκι, ἀφοῦ μπαρκάρισε πιὰ τὸν Τάκη, πῆγε ὁ ἄντρας της νὰ τὴν πάρῃ τὴ βρῆκε φαιδρότατη κι' εὐτυχισμένη.

Τοῦ ἔκαμε ἄσχημη ἐντύπωση αὐτὴ ἡ ἀψηφισιὰ καὶ στὸ δρόμο καθώς, γύριζαν σπίτι, τῆς εἶπε:

— Σὺ γελοῦσες, ἐνῶ ἐμεῖς ἐκλαίγαμε. Ὡραία συνεννόηση ἔχουμε, μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἐπιτέλους γιὰ τὸν κόσμο μοῦ φαίνεται νὰ καθήσῃς σήμερα στὸ σπίτι σου.

- Μ' ἀφοῦ μὲ ἤθελε ἡ μαμμά; διαμαρτυρήθηκε ἡ Δώρα.

— Σὲ ἤθελα ὅμως κι' ἐγώ, καὶ τὸ καθῆκον σου ἦταν νὰ μένῃς μὲ τὸν ἄντρα σου τὴν ἡμέραν ποὺ ἔφευγε ὁ ἀδερφός μου.

— Δὲν τὸ συλλογίστηκα, καϋμένε.... Μὲ συγχωρεῖς. ..

— Τί νὰ σὲ συγχωρέσω!... Ἐγὼ βλέπω πὼς οὔτε μένα ἀγαπᾶς,οὔτε τὸν ἀδερφό μου, οὔτε κανένα μας!

— Οὔφ, μὴν εἶσαι ἀνόητος καὶ γρινιάρης!

Ε.'

Μὲ τὴν ἀναχώρησητοῦ Τάκη, σηκώθηκε ἕνα βάρος ἀπ' τὸ στῆθος τῆς Δώρας.

Ὁ θυμός τῆς εἶχε ξαναγυρίσει, ὅταν τὴν ἄφησε ὁ φόβος. Τοῦ μιλοῦσε ἀληθινὰ ὅσο συλλογιζόταν τὴν προσβολὴ ποὺ τῆς ἔκαμε, θανάσιμη προσβολὴ γιὰ κάθε γυναῖκα,— καὶ θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσῃ πιὰ κοντά του. Θἄταν ἱκανὴ νὰ κάνῃ καμμιὰ τρέλλα, νὰ φτάσῃ κι' εἰς τὸ ἔγκλημα.Κι' ἐπειδὴ τὸ καταλάβαινε αὐτὸ καλὰ, ἀνακουφίστηκε κι' ἡσύχασε στὴν ἐντέλεια, μόνο ἅμα τῆς εἶπε ὁ ἄντρας της πὼς τὸν ἔβαλε στὸ βαπόρι.

Τώρα πιὰ δὲν ἦταν φόβος νὰ ξαναγυρίσῃ. Δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε στὰ μάτια της καὶ θὰ τελείωνε. Ἐκεῖ, στὴν ἐξορία! Καλὰ νὰ πάθῃ, ἀφοῦ τόλμησε νὰ παίξῃ μαζί της τόσο ἄσχημα!...

Ἡ ἰδέα τῆς σκληρῆς αὐτῆς ἐξορίας ποὺ τοῦ εἶχε ἐπιβάλει,—γιατὶ ἐνόμιζε κιόλα πὼς ὁ Τάκης εἶχε φύγει ἐπειδὴ τὸν ἐπρόσταξε,—τὴν ἐγέμιζε ἀπὸ μιὰν ἄγρια χαρά. Καὶ στὴ χαρά της, ἄρχισε πάλι νἀναι θερμὴ καὶ τρυφερὴ μὲ τὸν ἄντρα της, ποὺ τόσο τὸν ἀψηφοῦσε καὶ τὸν παραμελοῦσε,ὅταν ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἀδελφό του.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς αἰσθανόταν καὶ τὴν ἀνάγκη τοῦ ἔρωτα. Πολὺν καιρὸ τὸν εἶχε στερηθῆ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὸν ἀπολάμβανε τέλεια μὲ τὸν Τάκη! Ἡ προσβολὴ κατόπι τὴν εἶχε ἀλαλιάσει. Γιὰ τίποτα πιὰ δὲν εἶχε ὄρεξη. Δὲν αἰσθανόταν παρὰ τὸ βάρος ἐκεῖνο στὸ στῆθος ποὺ τὴν ἔκανε νὰ συλλογιέται ἀκύμα καὶ τὸ θάνατο. Ἀλλὰ μόλις σηκώθηκε τὸ βάρος, ἡ Δώρα ξανάγινε ἄνθρωπος. Ἤθελε πάλι νὰ χαίρεται τὴ ζωή.Καὶ ρίχτηκε στὸν ἄντρα ποὺ εἶχε πιὸ πρόχειρο καὶ πιὸ εὔκολο: τὸν δικό της.

Ὁ Νῖκος δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ μεταβολή. Καὶ μιὰ μέρα ρώτησε τὴν ἴδια:

— Δώρα, μἀγαπᾶς σὰν τὶς πρῶτες μέρες ποὺ παντρευτήκαμε. Γιατί;

— Δὲν ἔπαψα ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἡ ζήλεια σου μόνο κι' ἡ γρίνια σου μ' ἔκανε ψυχρή. Ἀλλὰ τώρα ποὺ τὸ κατάλαβες κι' σὺ κι' ἔπαψες νὰ γρινιάζῃς...

Αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια: Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ Νῖκος εἶχε ἡσυχάσει πὼς ἡ γυναῖκά του δὲν τἄχε μὲ κανένα. Μπορεῖ νὰ μὴν τὸν ἀγαποῦσε σὰν πρῶτα, μὰ δὲν τὸν ἀπατοῦσε, οὔτε τἄχε σκοπό. Τὴν ἔβλεπε ἀδιάφορη πρὸς ὅλους, κάποτε τὴν ἔβλεπε καὶ νὰ θυμώνῃ ὅταν κανένας «ἀναιδὴς» τὴν παρακοίταζε. Φερνόταν στὸν κόσμο σὰ μιὰ φρόνιμη, τίμια καὶ πιστὴ γυναίκα. Ἐμεῖς,τώρα, ξέρουμε γιὰ ποιὸ λόγο. Μὰ ὁ Νῖκος μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ πὼς ἡ Δώρα τὰ εἶχε μὲ τὸν ἀδελφό του; Καὶ πίστεψε στὴν ἐξήγησή της μιὰ χαρὰ κι' ὡρκίσθηκε μέσα του νὰ μὴν τῆς ξαναδώσῃ ποτὲ ἀφορμή.

Ἀλλὰ λίγο βάσταξε κι' ἡ καινούργια του εὐτυχία. Δὲν ἦταν παρὰ μιὰ παρένθεση ἡμερῶν. Σιγὰ - σιγά, ἡ Δώρα ξανάρχισε νὰ γίνεται βαρετή, ψυχρή, ἀδιάφορη καὶ... γρινιάρα. Δὲν καταλάβαινε «ἀγάπη» μὲ τὸν ἄντρα της, τελείωσε! Κι' ἔφτασε νὰ τὸν ἀνέχεται πάλι παθητικά, ἀναίσθητα. τυπικά, σὰν νὰ τοῦ ἀναγνώριζε ἁπλῶς καὶ μόνο τὸ δικαίωμα ποὺ εἶχε, νόμιμος ἄντρας της, νὰ μεταχειρίζεται τὸ κορμί της.

— Μὰ γιατί; γιατί; τὴ ρωτοῦσε πάλι ὁ καϋμένος, ποὺ κι' ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ μεταβολὴ τοῦ ἦταν ἀνεξήγητη σὰν τὴν ἄλλη. Μὰ καμμιὰ ἐξήγηση δὲν τοῦδινε τώρα.

— Οὔφ, ἄσε με!... Δὲν ξέρω!... Δὲν ἔχω ὄρεξη... Βαρέθηκα... Νυστάζω...

— Μὰ σὲ ζηλεύω;... μὰ σὲ γρινιάζω;...

— Νῖκο, μὲ σκότισες!

Ναί, δὲν τὴ γρίνιαζε, δὲν τολμοῦσε νὰ τὴ γρινιάζῃ, μὰ εἶχε ἀρχίσει πάλι νὰ τὴν ζηλεύῃ. Γιατὶ τὴν ἔβλεπε ἀλλοιώτικα καὶ σ' αὐτὸν καὶ στοὺς ἄλλους. Δὲν ἀδιαφοροῦσε, δὲν ἐθύμωνε, ὅπως πρίν.

Οὔφ, ἄσε με... βαρέθηκα... νυστάζω.

Καὶ στὸ δρόμο, καὶ στὰ σαλόνια καὶ στὸ σπίτι τῆς ἀκόμα, ἐπρόσεχε τοὺς «ἀναιδεῖς» ποὺ τὴν καλοκοίταζαν. Ἔλεγε κι' αὐτὴ λογάκια, ἄφινε ματιές, εἶχε ζωηρέψει, εἶχε ξυπνήσει. Ἔμοιαζε μὲ γυναῖκα ποὺ δὲν τῆς ἀρέσει, ποὺ δὲν τῆς φτάνει ὁ ἄντρας της καὶ γυρεύει μὲ ἀγωνία νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ἢ νὰ τὸν συμπληρώσῃ, μὴν ξέροντας μόνο ποιὸν νὰ διαλέξῃ μέσα σὲ τόσους ποὺ θἄταν ὁλοπρόθυμοι...

Δὲν ἔκανε λάθος ὁ Νῖκος· σὲ μιὰ τέτοια περίοδο βρισκόταν ἡ ἐρωτιάρα ἐκείνη. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνο πὼς δὲν ζητοῦσε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἄντρα της,μὲ παρὰ τὸνΤάκη.Μιὰ περιπέτεια ὀνειρευόταν, ἕναν ἐραστὴ ποὺ θὰ φλογιζόταν καὶ θὰ τὴν ἐφλόγιζε, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ μὴ σβύσῃ ποτὲ αὐτὴ ἡ φλόγα... Ὄχι, ὄχι διαζύγια καὶ δεύτερους γάμους. Καλὰ ζοῦσε μὲ τὸν ἄντρα της, καλὰ ἦταν ὡς κυρία Ζάτουρα. Ποτὲ δὲν ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ της ἡ Δώρα ν' ἀνεβῇ ψηλότερα κοινωνικῶς. Νὰ εὐτυχήσῃ περισσότερο, καὶ μὲ τὴν ἡλικία της, καὶ μὲ τὴν κράση της, δὲν ἀνεγνώριζε ἄλλη εὐτυχία ἀπ' τὴν ἐρωτική. Τὸ ἐξέλσιορ ἐκεῖνο, ποὺ μ' ἄλλη θὰ τὸ φώναζε συλλογιζόμενη, λαμπρὰ αὐτοκίνητα,πολύτιμες γοῦνες, χοντρὰ μπριλάντια καὶ παριζιάνικα μοντέλα, ἡ Δώρα δὲν θὰ τὄλεγε παρὰ γιὰ τὴν Ἀγάπη. Καὶ σιγά, μυστικά, νὰ μὴν ἀκούσῃ κανένας... Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ περισσότερο ἀπὸ τὸν Τάκη τὶς ἡμέρες ποὺ ἔκανε γι' αὐτὴ σὰν παλαβός· ἕνας ἄνθρωπος ποὺ νὰ τῆς δώσῃ περισσότερη ἡδονὴ ἀπ' τὸ Νῖκο τὶς ἡμέρες ποὺ τὸν ἀγαποῦσε κι' αὐτή, — νὰ τὸ τωρινὸ ὄνειρο τοῦ ὑψωμοῦ της.

Ἀλλὰ ποιός θἄταν αὐτός;

Ὄχι βέβαια ὁ σαχλὸς ἐκεῖνος ὑπολοχαγός, ποὺ τὴν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια ὅταν καθόταν στοῦ Γιαννάκη· οὔτε ὁ γελοῖος γιατρουδάκος, ὁ κοντόχονδρος, ποὺ περνοῦσε δέκα φορὲς τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ σπίτι της.... Κανένας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὴν κορτεζάριζαν δὲν τῆς ἄρεσε, δὲν τὴ γέμιζε, δὲν τὴν ἔπειθε. Μόνο ἕνας τραπεζιτικός, συνάδελφος καὶ φίλος τοῦ Νίκου, ὄχι καὶ τόσο νεαρός, τῆς φαινόταν «ἄντρας». Ἂν ἤθελε, θὰ τὴν δαμόνιζε. Ἀλλὰ δὲν τῆς ἔκανε οὔτε τὸ τυπικώτερο κόρτε. Τὴ σεβόταν παρὰ πολύ, ὁ ἠλίθιος, σὰ γυναῖκα ἑνὸς φίλου.

«Πολὺ ἠθικός, νὰ πάρ' ἡ ὀργή!» συλλογιζόταν ἡ Δώρα.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀγαπήσῃ, προσπαθοῦσε, ἀγωνιζόταν νὰ τὸν βρῇ κι' αὐτὸν σαχλὸ καὶ γελοῖο σὰν τοὺς ἄλλους.....

***

Εἶχαν περάσει πέντ' ἕξη μῆνες ἀφότου ὁ Τάκης ἔφυγε στὴν Αἴγυπτο.

Μιὰ μέρα, ὁ Νῖκος, ἡ Δώρα κι' ὁ Ἄλκης Πετρόπουλος, ὁ μικρὸς ἀδερφός της, καθόνταν στοῦ Γιαννάκη κι' ἔπαιρναν τὸ οὔζο τους· Ἦταν κάποια γιορτή, μεσημέρι, λιακάδα, κι' ἄπειρος κόσμος εἶχε

ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΤΑ "ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ,, ΤΟΥ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰς τὸ«Ἐμπρὸς»τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς ἐδημοσιεύθη ἐπιστολὴ τῆς δίδος Εὐφρ. Λόντου, διὰ τῆς ὁποίας κατεσυκοφαντεῖτο τὸ «Μπουκέτο», ὡς ὑποκλέψαν τὰ «Ἀπομνημονεύματα» τοῦ ἀειμνήστου Πολυβίου Δημητρακοπούλου. Χάριν τῆς ἀληθείας δημοσιεύομεν κατωτέρω φωτοτυπίαν τῆς ἰδιοχείρου ἀποδείξεως τῆς χήρας κ. Εἰρήνης Δημητρακοπούλου, δι' ἧς ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ χειρόγραφον μᾶς ἐπωλήθη ἀντὶ 2 χιλιάδων δραχμῶν.

Ἡ ἀπόδειξις εἶνε ἡ τρίτη καὶ τελευταία ποὺ ἐξεδόθη, ὅταν κατεβλήθη συμπληρωματικῶς καὶ ἡ τελευταία δόσις τοῦ ποσοῦ. Εἰς χεῖρας εὑρίσκονται καὶ αἱ ἕτεραι δύο ἀποδείξεις.

Φαίνεται δηλαδὴ καθαρὰ πῶς τὰ γραφόμενα κατὰ τοῦ «Μπουκέτου» ἔχουν σκοπὸν ἐκβιαστικόν. Ἡ χήρα Δημητρακοπούλου δὲν διένειμε τὸ ἐκ 2 χιλιάδων δραχμῶν ποσὸν μετὰ τῶν λοιπῶν κληρονόμων, καθότι —ὡς μᾶς ἐδήλωσεν— ἔχει μαζί των χρηματικὰς διαφοράς.

Τὸ χειρόγραφον συνεπῶς μᾶς ἀνήκει καὶ ἡ δημοσίευσις τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» θὰ συνεχισθῇ, εὐθὺς ὡς μᾶς ἐπιστραφῇ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀνακριτικοῦ γραφείου ὅπου τυπικῶς κατετέθη.

Τὰ γραφόμενα ὑπὸ τῆς δίδος... Ἀ φ ρ ο σ ύ ν η ς, ὅτι δῆθεν ἀλλάξαμε τὴν γλῶσσαν τοῦ χειρογράφου δὲν εἶνε ἀληθῆ. Οὔτε καὶ τὰ ἀπομνημονεύματα εἶνε πλήρη ὥστε νὰ δικαιολογοῦν ποσὸν ἀνώτερον τῶν δισχιλίων δραχμῶν.

Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀπόδειξις :

καταλύσει τὰ «Δαρδανέλλια».

Ἄξαφνα, ἕνας ψηλὸς ἄντρας μὲ ναυτικὴ στολὴ σηκώθηκε ἀπ' τὴ μεριὰ ὅπου καθόνταν μὲ δυὸ ἄλλους, πέρασε ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ τραπεζάκια μὲ κάποια βία, πετώντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ π α ρ α ν τ ό ν, ἔφτασε ὡς τὸ τραπεζάκι τοῦ Νίκου, στάθηκε μπροστὰ στὴ Δώρα καὶ, μὲ τὸ χέρι στὸ καπέλλο, ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ:

— Καλὲ σεῖς εἶστε ;.... σεῖς ;.... Σᾶς βεβαιῶ ὅτι τρόμαξα νὰ σᾶς γεωρίσω !.. .

Κι' ἔβαλε τὰ γέλια τρανταχτά.

Ἡ Δώρα,ποὺ δὲν τὸν εἶχε δῆ, —γιατὶ ἐρχόταν σχεδὸν ἀπὸ πίσω— ξαφνιάστηκε ἄμ' ἄκουσε τὴ φωνή του, τὰ σάστισε ἅμα τὸν εἶδε, κοκκίνισε καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔρριξε πρῶτα μιὰ ματιὰ στὸ Νίκο. Γέλασε ὅμως φιλικώτατα, ἔδειξε χαρά, ἔτεινε τὸ χέρι της σ' ἐκεῖνο τὸν ἄνθρωπον καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐγὼ εἶμαι, ὁλάκερη.... Ἔ, δὲν ἔχετε τόσο ἄδικο, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ ἔχουμε νὰ ἰδωθοῦμε !.... Νὰ σᾶς συστήσω τὸν ἄντρα μου.... Νίκο, ὁ κύριος Ἀλέκος Εὐαγγελάρης, πατρικός μου φίλος.

Ὁ Νίκος χλώμιασε ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ ὄνομα ποὺ τὸ θυμόταν τόσο καλά. Καὶ σχεδὸν ψυχρὰ σηκώθηκε κι' ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν ἀξιωματικό, ποὺ αὐτός ὅμως τοῦ τδσφιξε διαχυτικώτατα.

— Χάρω πολύ, κύριε Ζάτουρα, τοῦ εἶπε. Ἡ οἰκογένειά σας μοῦ εἶναι γνωστή. Θυμοῦμαι ἀκόμα καὶ τὸ μακαρίτη τὸν πατέρα σας ποὺ.... τοῦ μοιάζετε πολύ.

Μὰ οὔτε αὐτὸ δὲν συγκίνησε τὸ Νίκο, ὥστε νὰ πῇ τοῦ Εὐαγγελάρη νὰ καθήσῃ

Τοῦ τδπε ὅμως ἡ Δώρα:

— Δὲν κάθεστε ;.... Νὰ κι' ὁ Ἄλκης. Τὸν θυμᾶστε ;.,,.

— Μπά, μπά, ἔκαμε ὁ ἀξιωματικὸς καθὼς καθόταν ὁλοπρόθυμα ἀντικρὺ στὴ Δώρα. Τὸ κουτσόβελο ποὺ μᾶς ξεκούφαινε στὸν Πόρο μὲ τὰ ξεφωνητά του, ὅταν ἡ μαμὰ ἤθελε νὰ τοῦ βάλῃ ἐπανωφόρι.... Ἰδές τον πῶς ἔμεινε ! Τῆς παντρειᾶς κι' αὐτός !....

Καὶ λέγοντας αὐτά, μὲ τρανταχτὰ πάλι γέλια, τράβηξε τὸν Ἄλκη κοντά του, τὸν χαΐδεψε, τὸν χτύπησε στὸν ὦμο, τὸν ρώτησε σὲ πιὰ τάξι πάει, τοῦ σύστησε νὰ γίνῃ ἀξιωματικός, τὸν ἄφησε καὶ στράφηκε πάλι στὴ Δώρα :

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Μ.

Σπανία ἀναπαράστασις Ταναγραίας ὡς τύπος κοριοστασιᾶς καὶ ὡς κατανομὴ φυσιογνωμία ποὺ ἐναρμονίζεται τόσον ἀριστοτεχνικὰ μὲ τὸ ἀ λὰ Κλεὸ ντὲ Μερῶδ κτένισμά της ποὺ συμπληρώνεται μὲ τεχνικὰ διευθετημένον κῶτσον. Ἡ παρουσία της γίνεται ἀφορμὴ θαυμαστικῶν ἐκδηλώσεων, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε πολὺ εὔμορφη, ντύνεται καὶ μὲ ἐξαιρετικὸν γοῦστο· κάθε τουαλέττα της εἶνε καὶ μία θαυμαστὴ σύνθεσις, καὶ μία τελεία ἀναπαράστασις παριζιάνικου κροκί. Δὲν εἶνε πολὺ ὁμιλιτική—ὅπως ἄλλως τε κάθε ὡραία κυρία— τὸ ὕφος της συμπαθέστατον. Δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ ἐκλεκτὴ δεξίωσιν, συγχρόνως δὲ σπανίως σημειώνει ἀπουσίαν σὲ ὡρισμένες ἡμέρες ἢ βραδειὲς σὲ ντάνσιγκ, ἴσως διότι χορεύει πολὺ ρυθμικὰ καὶ μὲ σπανίαν χάριν. Κατὰ τὰς παραστάσεις τῆς κ. Σερζίν, ἡ ἐμφάνισίς της ἦτο ἐκ τῶν πλέον ἀξιοσημειώτων ἰδίως μὲ μία τουαλέττα ἀπὸ κρὲπ-μπριγιὰν σὲ φωτεινὸ χρῶμα φούξιας καὶ μαῦρο βελούδινο μαντὼ μὲ γοῦνες ροζέ.

Ἡ Μονταὶν

✱

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Ἐκτάκτως ἐνδιαφέρουσα ἡ κοσμικὴ συγκέντρωσις τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὰς Ἱπποδρομίας, ὅλαι αἱ κοσμικαὶ Ἀθῆναι ἦσαν παροῦσαι, καὶ οὐδέποτε παρετηρήθη, τόσο ὡραία παρέλασις ἐλεγκάντικων σιλουεττῶν καὶ τουαλεττῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν κ. Λύδη μπὲζ μὲ καφὲ γοῦνες, δὶς Ἠσαΐα μπὲζ μελανζὲ ἰδιότυπον, συμπληρούμενον μὲ νόστιμη κάπ, δὶς Στρατούλη βελούδινο πράσινο μαντὼ μὲ μπὲζ γοῦνες, δὶς Γ. Χαρισιάδη βιολὲ μαντώ, καζάκα μωβ μὲ βιολὲ καὶ μπορντὼ γραμμὲς φοῦστα βιολέ, κ. Ε. Μεταξᾶ μπορντώ, κ. Ρούσσου—πολὺ εὔμορφη—μὲ τουαλέττα μπέζ, κ. Πεσματζόγλου μπορντώ, δὶς Ν. Μακκᾶ, κομψότατον σύνολον γκρὶ-μπλέ, δὶς Στῆβενς πολὺ σὶκ φόρεμα εἶδος μπολερό, μπλὲ-νουὰρ γαρνίρισμα ὀράνζ, κ. Πετρίδη μαντὼ γκρὶ μὲ γοῦνες ὁμοιόχρωμα κ. Π. Μακρυγιάννη ὡραιότατον βελούδινο μαντὼ σὲ ἐξαιρετικὴ φόρμα μὲ γοῦνες πτὶ-γκρί, δὶς Βρυώνη κομψὴ τουαλέττα μπλὲ-μαρὼ, κ. Μελᾶ φόρεμα καὶ καζάκα φυστικιά.

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτη χορευτικὴ ἑσπερὶς παρὰ τῷ Πρεσβευτῇ τῆς Τουρκίας, ἐκτὸς τοῦ διπλωματικοῦ σώματος παρέστησαν καὶ ὅλαι αἱ κοσμικαὶ Ἀθῆναι. Κ. καὶ κ. Μεταξᾶ, κ. καὶ κ. Λοβέρδου, κ. καὶ κ. Μιχαλακοπούλου, κ. καὶ κ. Ἀργυροπούλου. κ. καὶ κ. Σχκῆμαν, κ. Δ. Φωτιάδη, κομψὴ τουαλέττα ἀπὸ μουσσελίνα σὲ ἀπόχρωσι ἀφροῦ βυσσίνου γαρνιρισμένη μὲ φρὰνζ ὁμοιόχρωμο, κ. καὶ κ. Παπάγου κομψὴ βελουδένια τουαλέττα ἐν συνδυασμῷ μουσσελίνας, κ. Καίτη Παγκάλου μαύρη βελουδίνη τουαλέττα.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἀπογευματινὴ δεξίωσις, παρὰ τῷ πρεσβευτῇ καὶ τῇ Λαίδῃ Τσήταμ, ἤτις ἔφερεν ἐκτάκτως καλαίσθητον τουαλέττα καὶ ἐδέχετο τοὺς κεκλημένους της μὲ τὴν ἀβρότητα ποὺ τὴν διακρίνει.

— Παρέστη ὁλόκληρον τὸ Διπλωματικὸν Σῶμα, ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας καὶ ἡ κ. κ. Κουντουριώτη, κ. καὶ ἡ κ. Ρούφου, κ. καὶ κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. καὶ κ. Γ. Καφαντάρη, κ. καὶ κ. Βάναν, κ. καὶ κ. Ν. Πετμεζᾶ, κ. καὶ κ. Φραντζῆ, κ. καὶ κ. Μ. Μεταξᾶ, κ. καὶ κ. Β. Λοπρέστη, κ.καὶ δὶς Πράττερ—ὡραιοτάτη μὲ τουαλέττα σαρτρὲζ—κ. Ἀργυροπούλου, κ. καὶ κ. Μιχαλοπούλου, κ.τ.λ.

— Διὰ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ἀνηγγέλθη προεσπερὶς εἰς τὴν Ρωσσικὴν Πρεσβείαν, θὰ παραστοῦν τὸ Διπλωματικὸν Σῶμα καὶ πολὺς ἐκλεκτὸς Ἀθηναϊκὸς κόσμος.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην τσάϊ—μπρὶτζ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Σκαναβῆ, ἡ οἰκοδέσποινα ἔφερεν κομψὴν τουαλέττα βελούδινη καὶ ζωρζὲττ μαύρη, δὶς Σκαναβῆ τουαλέττα ἀπὸ σιφφὸν καὶ κρὲπ πράσινο. Κεκλημένοι ἦσαν κ. καὶ κ. Μωραϊτίνη τουαλέττα μπλὲ μαρὶν καὶ μπορντώ, κ. καὶ κ. Μελᾶ τουαλέττα ἀπὸ κρὲπ-σατὲν βιὲγ-ὸρ, κ. κ. καὶ κ. Ἀποστολίδη βελοῦδο καὶ κρὲπ-σατὲν μαῦρο, κ. καὶ δὶς Χαρισιάδη ζωρζὲττ καὶ σατὲν μπορντώ, κ. καὶ δὶς Νικολαΐδη ἐξαιρετικὴ τουαλέττα φουρρὸ κρὲπ-σατὲν μπορντώ, τουνὶκ ζωρζὲττ ὁμοιόχρωμη μπροσσὲ βελοῦδο.

Ἡ Μονταὶν

✱

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Στὴ Βουδαπέστη ἱδρύθη τελευταίως τηλεφωνικὴ ἐφημερίς. Πληρώνοντες ἕνα ἀσήμαντο ποσὸ κατὰ μῆνα, οἱ συνδρομηταὶ τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς, λαμβάνουν στὸ σπίτι των μὲ τὸ τηλέφωνο, τὶς τελευταῖες πολιτικὲς, ἐμπορικὲς καὶχρηματιστικὲς εἰδήσεις.Ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ λειτουργεῖ ἀπ' τὶς ὀκτὼ τὸ πρωΐ, ὡς τὶς ἐννιὰ τὸ βράδυ.